

Hồi Thứ Sáu Mười Một

THẦN QUÂN TÁNG MẠNG

Ngũ Nhạc Thần Quân Diệp Thiên Lân xưa nay nhờ giả nhân giả nghĩa, dối gạt mọi người nên mới được giới võ lâm hết lòng kính trọng, đó chẳng phải là điều dễ dàng, đủ biết con người lão ta tinh ranh xảo quyệt dường nào.

Lão vừa trông thấy bốn nàng đi cùng Nhạc Nhạn Linh, biết ngay sự thể không ổn, kế hoạch thứ ba khiến bốn nàng xung đột của lão đã thất bại, điều đáng sợ hơn nữa là bốn nàng lại liên hợp cùng nhau giúp Nhạc Nhạn Linh.

Lãnh Vân bảo chủ Lăng Tiêu vừa thấy người đến lại là Nhạc Nhạn Linh đã cứu thoát mình tại Đoạn Hồn cốc hôm trước, lòng vô vàn cảm khái, tuy lão cũng từng nghe nói đến nhiều chuyện xung đột giữa bốn kỳ nữ, nhưng chưa biết mặt bốn nàng, lẽ đương nhiên lão chẳng ngờ bốn thiếu nữ đi sau Nhạc Nhạn Linh chính là bốn vị kỳ nữ ấy.

Lão đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh nói:

– Nhạc Nhạn Linh, lão phu hãy còn thiếu ngươi ba điều kiện, có lẽ kiếp này đành phải mắc nợ ngươi thôi.

Nhạc Nhạn Linh cười lạnh lùng:

– Tôn giá nợ tại hạ không chỉ ba điều kiện thôi đâu!

Lãnh Vân bảo chủ ngăn người :

– Chả lẽ Độc Thánh còn thêm gì với ngươi nữa hay sao?

– Tại hạ chưa hề có ý muốn nhận gì của các vị cả.

Trong khi hai người đối thoại, Ngũ Nhạc Thần Quân đã nghĩ ra kế sách, lão lén lút dùng cánh tay phải dấu trong ống tay áo búng ra mấy hoàn thuốc xanh cỡ hạt đậu rơi vào trong chén của những người đang đứng thù ra.

Sau đó lão thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

– Liệt vị, nếu muốn hồi phục công lực, hãy mau uống rượu ngay còn lại trước mặt.

Lãnh Vân bảo chủ cười khẩy:

– Diệp Thiên Lân, ngươi tưởng là mọi người còn tin vào kẻ giả nhân giả nghĩa như ngươi sao?

Hoa Diễm Phương tiến tới một bước đứng sừng vai với Nhạc Nhạn

Linh, nhõn cười nói:

– Các vị hiện đã bị trúng độc, công lực chỉ còn sáu thành, nếu uống chung rượu trước mặt vào, quả thật là có thể phục hồi mười thành công lực, tuy nhiên....

Quần hùng thấy tình thế cấp bách, ai không muốn sớm phục hồi công lực, dù không mong báo thù thì cũng có thể tự giữ mình, nên Hoa Diễm Phương chưa dứt lời, đã có năm sáu người cầm lấy chung rượu trước mặt đưa lên miệng....

Hoa Diễm Phương thấy vậy vội tung tay quát:

– Hãy khoan!

Đồng thời luồng cương phong đã theo chỉ bay ra, rồi thì tiếng lộp bộp vang lên, cơ hồ cùng trong một lúc, chung rượu trên tay những người kia đã vỡ nát rơi xuống đất.

Ngũ Nhạc Thần Quân đảo tròn mắt, liền tức nảy sinh mưu kế, lạnh lùng cười nói:

– Nhạc Nhạn Linh, người bảo lão phu lòng dạ độc ác, thật ra lòng dạ người lại còn độc ác hơn, lão phu hạ độc họ với mục đích là buộc họ cùng đầu phục Mật Tông, chứ không có ý hại tính mạng họ, nhưng người thì lại định tìm đến đây lấy mạng họ.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy :

– Nhạc mỗ chỉ muốn lấy mạng một mình tôn giá thôi!

– Nhưng lão phu muốn hồi phục công lực cho họ thì người đi cùng người lại phá hoại hết kế hoạch của lão phu.

Nhạc Nhạn Linh nhất thời đuối lý, không biết trả lời sao cho phải.

Hoa Diễm Phương chỉ lạnh lùng cười nói:

– Tôn giá sao biết bốn cô nương không phải là cứu họ?

Ngũ Nhạc Thần Quân nào biết nàng chính là ấu chủ Mật Tông, tưởng nàng không biết sự lợi hại của dược vật Mật Tông, bèn vênh mặt tự đắc nói:

– Dược vật của Mật Tông trên đời không ai chế luyện và giải trừ được, cô nương bảo là cứu họ, chẳng phải chuyện hoang đường hay sao?

Quần hùng nghe vậy đều thấy có lý, liền có người tức giận quát:

– Nha đầu thối tha kia, người thật là ác độc!

Đoạn lập tức có mấy người hầm hầm định phóng ra.

Hoa Diễm Phương chưa từng bị ai chửi mắng bao giờ, nghe vậy liền giận xanh mặt, song chưởng vụt đẩy ra, một luồng kinh lực như bài sơn

đảo hải kèm theo tiếng sấm rền lập tức xô ra, bùng một tiếng vang dội trúng vào một khối đá xanh trước sảnh, khối đá xanh ấy liền nát thành bột, đoạn lạnh lùng quát:

– Bọn nô tài dui mù các người, có giỏi hãy đứng ra đây!

Đừng nói quần hùng lúc này công lực đã mất đi phân nửa, cho dù còn nguyên vẹn thì cũng không người nào chịu nổi một chưởng ấy, thử nghĩ ai dám đứng ra chịu chết kia chứ.

Hoa Diễm Phương mặt đanh lạnh nhìn Ngũ Nhạc Thần Quân nói:

– Diệp lão tặc, chút bản lĩnh như lão mà cũng dám nói với bốn cô nương về sự thần bí của Mật Tông ư? Lão biết bốn cô nương là ai không?

Ngũ Nhạc Thần Quân thấy trong ánh mắt thiếu nữ này toát ra hai luồng sáng sắc lạnh khủng khiếp, bất giác rợn người, buột miệng nói:

– Lão phu làm sao biết cô nương là ai?

Hoa Diễm Phương cười khẩy :

– Ấu chủ Mật Tông Hoa Diễm Phương!

Ngũ Nhạc Thần Quân bàng hoàng kinh hãi:

– Cô nương chính là... Hoa Diễm Phương ư?

Có lẽ do bởi một điều thế nào đã vùi sâu trong lòng bấy lâu nay đã được giải đáp, cũng có thể do bởi căng thẳng quá mức, nói chung kẻ nham hiểm xảo trá như lão hôm nay đã thực sự biến sắc mặt.

Quần hùng ai cũng biết tài năng của Ngũ Nhạc Thần Quân, giờ đây thấy lão biến sắc mặt, biết ngay thiếu nữ này chính thực là ấu chủ Mật Tông, mấy người vừa rồi đã lên tiếng mắng chửi, lúc này đều hết sức hối hận, vì đã nóng nảy xúc phạm đến người thực sự có khả năng cứu mình.

Lãnh Vân bảo chủ buông tiếng thở dài trĩu nặng nói:

– Cô nương hẳn là không đến nỗi chấp nhất những lời vô tâm của họ khi nãy chứ?

Mai Ngọc Sương cười gằn tiếp lời:

– Những lời vô tâm kia ư? Luận tuổi tác, người nào họ chẳng lớn hơn muội muội bốn cô nương hai ba mươi tuổi, nói về lịch duyệt, người nào chẳng từng trải hai ba mươi năm trên giang hồ. Nếu những lời họ nói mà có thể bảo là vô tâm, vậy chứ lời nói của ai mới được kể là hữu tâm?

Đoạn nắm lấy tay Hoa Diễm Phương nói:

– Phương muội! Hãy mặc xác họ.

Dao Trì Long Nữ Bạch Như Ngọc lạnh lùng nhìn Ngũ Nhạc Thần Quân nói:

– Diệp Thiên Lân, bây giờ đã đến lúc lão phải giành lấy mạng sống rồi!

Đoạn nháy mắt ra hiệu với Vân Phụng Ảnh, rồi cùng lui sang hai bên chùng bẫy trượng, đứng yên bất động.

Thái Phụng Tiên Tử Mai Ngọc Sương và Hoa Diễm Phương cũng mỗi người chọn đứng ở một phương vị lập thành thế trận tứ tượng, bao vây Ngũ Nhạc Thần Quân vào giữa.

Chỉ một trong số bốn nàng cũng đủ khiến Ngũ Nhạc Thần Quân kinh hồn bạt vía rồi, giờ đây lại đến bốn nàng liên thủ, lão dù có chấp cánh mà bay cũng khó thoát.

Nhạc Nhạn Linh giọng sắc lạnh nói:

– Diệp lão tặc, hãy xuất thủ đi!

Ngũ Nhạc Thần Quân tuy hiểu rõ hôm nay chỉ còn có một cách liều mạng, nhưng lão không cam lòng, ngoảnh lại nhìn Lãnh Vân bảo chủ nói:

– Lãng huynh, Diệp mỗ bằng lòng trao đổi điều kiện với các vị.

Lãnh Vân bảo chủ cười khẩy:

– Diệp Thiên Lân, ngươi xem lão phu là hạng người gì hả?

Ngũ Nhạc Thần Quân cười to:

– Ha ha... Bất kể người nào cũng chẳng ai không sợ chết, nếu vị nào hôm nay giúp được lão phu lui địch, lão phu sẵn sàng với thuốc giải trao đổi, đó là một mạng đổi một mạng.

Lãnh Vân bảo chủ cười khẩy :

– Diệp Thiên Lân, nếu mà lão phu có thể giải trừ được chất độc trong người, kẻ đầu tiên muốn giết chính là ngươi.

Tuy Lãnh Vân bảo chủ không chấp nhận, nhưng quần hùng phía sau bỗng có người cất tiếng nói:

– Tông chủ có bằng lòng giải độc cho mọi người không ?

Vân Phụng Ảnh cười khẩy:

– Tôn giá không nên nhọc tâm là hơn, những người này tôn giá chẳng uy hiếp được đâu!

Quần hùng nghe vậy biết là không còn hy vọng các nàng trao cho thuốc giải, những kẻ không có cốt khí liền gục ngã theo Ngũ Nhạc

Thần Quân, chỉ nghe mấy tiếng quát to:

– Thần Quân, chúng ta trao đổi đây!

Dứt lời, trong đại sảnh, đã lao ra bảy bóng người, tiến thẳng về phía Nhạc Nhạn Linh.

Ngũ Nhạc Thần Quân biết hôm nay chỉ có thể lôi kéo được mấy người này, nếu không xuất thủ ngay, lát nữa họ bị tiêu diệt thì lão chỉ còn một mình đương cự nữa thôi.

Thế là ngay khi bảy người kia vừa phi thân ra khỏi đại sảnh, lão buông tiếng quát vang, vung chưởng với chiêu Khóa Hải Bình Ma nhanh như chớp lao tới bổ thẳng vào ngực Nhạc Nhạn Linh.

Chưởng xuất cuồng phong rít lên như sấm rền, như thể bài sơn đảo hải, uy lực hung mãnh tuyệt luân.

Nhạc Nhạn Linh sớm đã vận công sẵn sàng, thấy vậy buông tiếng quát vang, chớp nhoáng tung ra sáu chưởng, đón tiếp thế công của Ngũ Nhạc Thần Quân, không hề đếm xỉa đến thế công của bảy người kia.

Bảy người lúc này chỉ một lòng muốn chế ngự Nhạc Nhạn Linh hầu đổi lấy thuốc giải của Ngũ Nhạc Thần Quân, đã quên mất bốn kỳ nữ quanh đó.

Ngay khi họ vừa lướt qua bên cạnh Hoa Diễm Phương, vào đến đấu trường, chiêu thức công ra chưa hết, bỗng nghe bốn nàng quát vang:

– Muốn chết!

Chỉ thấy bốn nàng vung nhẹ tay, chẳng có kinh phong, cũng chẳng có tiếng rít gió, bảy người đã cùng lúc buông tiếng rú thảm, ngã lăn ra đất, thất khiếu trào máu chết ngay tức khắc.

Một số người đang do dự chưa ra tay, giờ thấy vậy đều mừng thầm cho mình đã may mắn thoát chết, mặc dù họ biết nếu Ngũ Nhạc Thần Quân mà chết họ cũng chẳng còn hy vọng sống còn, nhưng sống thêm được giờ khắc nào dẫu sao cũng vẫn hơn.

Lãnh Vân bảo chủ thở dài trĩu nặng nói:

– Trong bốn vị cô nương, có hai vị từng khiến lão phu kính ngưỡng, nhưng hành động hôm nay thật khiến lão phu thất vọng.

Dao Trì Long Nữ Bạch Như Ngọc cười lạnh lùng:

– Bảo chủ nói rất phải, được người kính ngưỡng quả là rất khó, nhất là được bảo chủ kính ngưỡng lại càng chẳng dễ, nhưng bảo chủ có biết trong những năm qua, chúng tôi đã cảm nhận được những gì không?

Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn vào đấu trường, chỉ thấy Nhạc Nhạn Linh hung mãnh như hổ báo, mắt rục sát cơ khiếp người, chiêu nào cũng nhắm vào trọng huyết tàn khuyết của Ngũ Nhạc Thần Quân, tựa hồ muốn giết chết lão ta ngay.

Ngũ Nhạc Thần Quân trước kia từng giao thủ với Nhạc Nhạn Linh tại Trường Bạch sơn, biết công lực mình không đương cự nổi với Nhạc Nhạn Linh, giờ bị vây hãm lòng càng thêm rối loạn, tuy đã tung ra hết tuyệt chiêu độc môn mà cũng chỉ có thể tạm tự giữ mình mà thôi.

Dao Trì Long Nữ thấy vậy hết sức yên tâm, đoạn lại đưa mắt nhìn Lãnh Vân bảo chủ.

Lãnh Vân bảo chủ thắc mắc cười nói:

– Lão phu bị đồng đạo võ lâm xem là gian hùng, dĩ nhiên chưa từng được ai kính ngưỡng bao giờ, nên không biết rõ tình thế bên trong, cô nương có thể cho lão phu biết về chân lý đã cảm nhận được hay không?

Dao Trì Long Nữ cười khẩy :

– Chẳng có chân lý gì cả, được người kính ngưỡng chỉ là trâu ngựa nô lệ cho kẻ khác sai khiến mà thôi.

Lãnh Vân bảo chủ ngớ ngẩn:

– Xin cô nương thứ cho lão phu ngu muội, không hiểu cô nương nói gì.

Dao Trì Long Nữ cười khẩy :

– Được người kính ngưỡng là phải thật sự có hiểu biết, nếu mọi người đều nói một người nào đó là xấu, thì bất kể người đó quan hệ thế nào với mình, mình cũng phải theo ý mọi người mà trừ khử đi, bằng không mình khó thể giành được nhân tâm, đó không bảo là công cụ thì là gì? Từ bỏ tư tưởng và ý muốn của mình để nghe theo lời kẻ khác, vậy không phải nô lệ thì là gì?

Lãnh Vân bảo chủ mới vỡ lẽ, cười dài nói:

– Vậy là Lăng Tiêu này cũng chẳng phải ân hận vì không được người kính ngưỡng rồi.

Vân Phụng Ảnh lạnh lùng tiếp lời:

– Nhưng đối với bọn gian hùng võ lâm thì lại khác.

Lãnh Vân bảo chủ biến sắc mặt nhưng sau đó cười vang:

– Ha ha, hẳn là cô nương có cao kiến gì phải không ?

Vân Phụng Ảnh đưa tay chỉ Ngũ Nhạc Thần Quân nói:

– Lão ta chính là tấm gương.

Lãnh Vân bảo chủ rúng động cõi lòng, thâm nhủ:

“Cũng may là mình đã bị giam hai mươi năm trong Đoạn Hồn cốc, không thì hôm nay mình cũng chung số phận với Diệp Thiên Lân rồi!”

Nghĩ đoạn, biết mình nói tiếp chỉ chuốc nhục vào thân, bèn ngậm miệng làm thinh.

Lúc này trong đấu trường Ngũ Nhạc Thần Quân đã hoàn toàn bị Nhạc Nhạn Linh áp đảo, chỉ chống đỡ chứ không còn sức hoàn thủ nữa.

Nhạc Nhạn Linh tung Huyết Chưởng ra liên miên hết như những đám mây hồng từ bốn phương tám hướng ập đến, khiến người hoa cả mắt, không biết sao ứng phó và thoát tránh.

Những giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu từ trên trán Ngũ Nhạc Thần Quân chảy xuống, thân thủ càng rối loạn hơn, và đôi mắt lảo liên không ngừng.

Nhạc Nhạn Linh liên tiếp tung ra ba chưởng, bức lùi Nhạc Nhạn Linh năm sáu thước, lạnh lùng nói:

– Diệp lão tặc, lão đừng mong đào thoát, hôm nay Lãnh Vân bảo chính là nơi phân thây đền nợ của ngươi.

Ngũ Nhạc Thần Quân nghĩ nhanh:

“Hừ, bốn ả nha đầu kia cách nhau đến hơn sáu trượng, sao có thể ngăn được lão phu thoát thân.”

Tuy lòng nghĩ vậy nhưng miệng lại nói:

– Hôm nay nếu ngươi mà không có trợ thủ, chưa chắc thắng bại đã về tay ai, lão phu hà tất phải đào tẩu chứ.

Đoạn vận hết công lực bình sinh, liên tiếp tung ra bảy chưởng, quả nhiên đẩy lùi Nhạc Nhạn Linh ba bước.

Nhạc Nhạn Linh biết rõ đó chỉ là những mũi tên sắp hết đà, buông tiếng cười khẩy lùi sau ba bước, vừa định xuất thủ hoàn kích, bỗng nghe Ngũ Nhạc Thần Quân quát vang:

– Nằm xuống đi!

Đồng thời đã với chiêu Ngọc Thạch Câu Phần (đá ngọc đều tan nát) bổ thẳng vào ngực Nhạc Nhạn Linh cực kỳ hung hiểm, đó là lối đánh lưỡng bại câu thương.

Nhạc Nhạn Linh lúc này đã nắm chắc phần thắng, đâu chịu bỏ ra một cái giá to lớn như vậy, cười khẩy nói;

– Diệp lão tặc, ngươi đã tính toán sai lầm rồi!

Dứt lời, người đã lướt sang bên xa hơn trượng.

Ngũ Nhạc Thần Quân biết trước là chàng không bao giờ thí mạng với mình chiêu này chẳng qua chỉ để thoát thân, nên Nhạc Nhạn Linh vừa tránh sang bên, lão đã cất tiếng huyết dài, phi thân nhanh như chớp vào giữa Thái Phụng Tiên Tử với Hoa Diễm Phương.

Bởi lão nghĩ hai nàng hẳn là lo cho sự an nguy của Nhạc Nhạn Linh, tập trung hết tinh thần vào chàng, hành động đột ngột của lão ắt là hai nàng không ngờ đến, do đó lão sẽ dễ dàng đào thoát.

Nào ngờ hai nàng đã không còn lo ngại về võ công của Nhạc Nhạn Linh, lúc này chỉ lưu ý lão đào tẩu, nên khi lão vừa phóng ra, đã nghe hai nàng quát to:

– Diệp lão tặc, lui về ngay!

Đồng thời hai luồng tiêm lực mạnh khủng khiếp đã ập đến trước ngực Ngũ Nhạc Thần Quân.

Ngũ Nhạc Thần Quân kinh hãi song chưởng vội ra chiêu Cự Khách Thiên Lý nghênh đón, bùng một tiếng, Ngũ Nhạc Thần Quân đã bị đẩy lui trở vào giữa, song y không hề bị tổn thương, hiển nhiên đó là do hai nàng không muốn lấy mạng lão ta.

Nhạc Nhạn Linh cười sắc lạnh:

– Diệp Thiên Lân, hôm nay ngươi hết đường thoát rồi!

Một lần không thoát thân được, Ngũ Nhạc Thần Quân biết bốn nàng chắc chắn càng lưu tâm phòng vệ hơn, muốn thoát thân còn khó hơn lên trời.

Trong cơn tuyệt vọng, lòng thí mạng liền nảy sinh, chỉ thấy mặt lão co giật liên hồi, vẻ trở nên hung tợn như quỷ dữ, căm thù nhìn Nhạc Nhạn Linh, gằn giọng quát lớn:

– Tiểu tử, hôm nay lão phu thanh toán dứt khoát với nhà họ Nhạc các ngươi, hãy nạp mạng đây.

Dứt lời hai tay liền vung lên, liên tiếp công ra mười hai chưởng.

Chỉ thấy bóng chưởng trùng trùng, cuồng phong ào ạt, toàn là chiêu thức liều mạng.

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng cười khẩy, không lui mà còn tiến tới, từ đầu thi triển tuyệt học Huyết Chưởng.

Bốn nàng tuy biết Nhạc Nhạn Linh võ công cao hơn Ngũ Nhạc Thần Quân nhưng thấy lối đánh của lão như vậy, vẫn không khỏi lo lắng, mỗi nàng đều đề tụ công lực vào hai tay, sẵn sàng ra tay cứu viện.

Hai người trong trận đấu lúc này đã bị che khuất bởi bụi cát mịn mù ngoại trừ bốn nàng và Lãnh Vân bảo chủ còn có thể thấy rõ chiêu thức của hai người, những người khác chỉ còn trông thấy hai cái bóng mờ mờ thôi.

Đột nhiên một tiếng rú thảm khốc kèm theo một tiếng soạt vang lên, máu phun tung tóe, hai người tách nhau ra.

Quần hùng đều hồi hộp trở mắt theo dõi trận đấu, đương nhiên họ đều mong Ngũ Nhạc Thần Quân thủ thắng, vì vậy họ mới có cơ hội sống, song thực tế đã khiến họ hoàn toàn thất vọng.

Chỉ thấy Nhạc Nhạn Linh tay phải đang cầm một cánh tay đầm đìa máu tươi của Ngũ Nhạc Thần Quân, cánh tay trái của chàng cũng có máu tươi rỉ nhẹ, hiển nhiên chàng đã thọ thương nhẹ.

Ngũ Nhạc Thần Quân mặt xám ngắt đứng ngoài năm thước, cánh tay trái chỗ vết thương máu tuôn xối xả, đôi mắt kinh khiếp chòng chọc nhìn vào mặt Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh tàn bạo giơ cánh tay kia lên, giọng lạnh toát nói:

– Diệp Thiên Lâm, đây là cánh tay trái của ngươi, hôm nay Nhạc mỗ phải dùng cánh tay này đánh gãy hết tay chân ngươi, sau đó dùng nói móc lấy tim gan ngươi.

Ngũ Nhạc Thần Quân biết hôm nay không còn hy vọng sống nữa, bấm bụng cười khẩy nói:

– Tiểu tử, ngươi cũng chẳng chiếm được phần hơn bao nhiêu!

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng cười khẩy, tung mình lao tới, vung động cánh tay bê bết máu nhanh như chóp quét vào một tay và hai chân của Ngũ Nhạc Thần Quân, uy thế vẫn như lúc chưa thọ thương.

Ngũ Nhạc Thần Quân tuy miệng cứng nhưng thật ra lòng chiến đấu đã tiêu tan, lại thêm máu chảy quá nhiều và vết thương đau nhức nên chiêu thức hoàn toàn rối loạn.

Lãnh Vân bảo chủ ngơ ngẩn nhìn Nhạc Nhạn Linh, hết sức lấy làm lạ thảm nhủ:

“Chàng thiếu niên này ở Đoạn Hồn cốc, tấm lòng hiệp nghĩa nhân từ rất đáng cảm động khâm phục, sao bây giờ lại tàn bạo thế này nhỉ?”

Lãnh Vân bảo chủ vừa nghĩ dứt, bỗng lại nghe tiếng rú thảm khốc vang lên, bất giác giật mình đưa mắt nhìn thấy Ngũ Nhạc Thần Quân tay chân đã hoàn toàn đứt lìa, chỉ còn lại thân mình nằm ở dưới mặt đất, máu chảy lênh láng, cảnh tượng cực kỳ thảm thiết.

Quần hùng thấy đều giật mình, nổi gai ốc, bốn nàng cũng vội

ngoảnh đi phía khác không dám xem, lúc này Nhạc Nhạn Linh như đã biến thành một người khác, không có lòng thương hại, chỉ có tàn bạo và hận thù.

Chàng đi đến trước mặt Ngũ Nhạc Thần Quân giọng âm trầm nói:

– Nhạc mỗ đã nói rồi, phải dùng cánh tay này moi tim người ra.

Ngũ Nhạc Thần Quân cũng thật là người kiên cường, ánh mắt đờ đẫn nhìn Nhạc Nhạn Linh nói:

– Người cứ moi, đây là Diệp Thiên Lâm đã nợ của nhà họ Nhạc người, nhưng người đừng quên, dù lão phu chết đi, cũng có người đối phó với người như thường.

– Người đe dọa Nhạc mỗ ư?

Ngũ Nhạc Thần Quân cười khẩy:

– Nếu lão phu muốn đe dọa người, lẽ ra phải cho người biết, hiện Lãnh Vân bảo đã bị bao vây rồi.

Nhạc Nhạn Linh cười khinh miệt:

– Đó là họ tự đến nạp mạng, người còn gì dặn lại nữa không ?

– Không, chỉ nhắc người chờ đợi ngày đó thôi!

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng cười khẩy, tay phải đột nhiên xía vào ngực Ngũ Nhạc Thần Quân, một tiếng rú thảm khốc vang lên, chấn động tâm thần quần hùng.

Thế là một gian hùng đối đời trộm danh đã đền tội.